

PEDERSBORG-BROMME
EN DEL AF FOLKEKIRKEN

Første søndag efter hellig3konger

En dag i kirkeåret, hvor vi hører mere om Jesu barndom

Søndagshilsen fra Pedersborg og Bromme kirker

Forældre kan blive forfærdeligt bange

Hvert år tog Jesu forældre til Jerusalem til påskefesten. Også da han var blevet tolv år, drog de derop, som det var skik ved festen. Da påskedagene var omme, og de skulle hjem, blev drengen Jesus i Jerusalem, uden at hans forældre vidste det. I den tro, at han var i rejsefølget, kom de en dags rejse frem og ledte efter ham blandt familie og bekendte. Da de ikke fandt ham, vendte de tilbage til Jerusalem for at lede efter ham dér; og efter tre dage fandt de ham i templet, hvor han sad midt blandt lærerne, lyttede til dem og stillede dem spørgsmål. Alle, der hørte det, undrede sig meget over hans indsigt og de svar, han gav. Da forældrene fik øje på ham, blev de slået af forundring, og hans mor sagde til ham: »Barn, hvorfor gjorde du sådan mod os? Din far og jeg har ledt efter dig og været ængstelige.« Men han sagde til dem: »Hvorfor ledte I efter mig? Vidste I ikke, at jeg bør være hos min fader?« Men de forstod ikke, hvad han sagde til dem. Så fulgte han med dem tilbage til Nazaret, og han var lydige mod dem.

Hans mor gemte alle ordene i sit hjerte. Og Jesus gik frem i visdom og vækst og yndest hos Gud og mennesker.

Læsning fra Lukasevangeliet kapitel 2 vers 41-52

Gud er stor. Forfærdelig stor.

Det var mærkeligt, at de ikke vidste det. Først havde juleengle fortalt Maria og Josef om Guds planer med deres barn. Derefter var kloge mænd fra østerland dukket op for at pege på barnets særlige mission. Fromme gamle mennesker i

templet havde gentaget englens ord. Josef og Maria måtte da vide, at Jesus var Guds plan til frelse for alle mennesker. Vide at der ikke var noget at være bange for. Hvorfor var forældrene bange for deres dreng i stedet for at være glade over at være tæt på Gud?

Fordi det med Gud er forfærdeligt stort. I Det gamle Testamente fortælles om Moses at han ville se Guds herlighed. Det kan ikke lade sig gøre, sagde Gud. Ingen kan se Guds ansigt og beholde livet. Gud stillede Moses i en klippespalte og dækkede for hans øjne, mens Guds herlighed drog forbi. Moses kom kun til at se Gud fra ryggen.

Maria var også blevet bange, da hun ved bebudelsen fik at vide, at hun skulle blive Kristi mor. Markens hyrder var blevet bange, da Gud talte til dem gennem englesang. Og da kvinderne påskemorgen bliver mødt af en engel i den ellers tomme grav, fyldes de med rædsel. Men han sagde til dem: »Vær ikke forfærdede! I søger efter Jesus fra Nazaret, den korsfæstede. Han er opstået, han er ikke her“.

Det er I Jesus Kristus, vi får Gud at se. Jesus kan vi se og ikke bare beholde livet, men vinde det. Men selv erfaringen af Jesu guddommelighed, troen på, at i Jesus står vi over for Gud, begynder med forfærdelse.

Allah akbar, Gud er stor, siger muslimerne. Selvom vi med Jesus Kristus har en helt anden indsigt i Guds væsen, kan vi godt lære noget af muslimernes ærefrygt, når de nærmer sig det største. Det som er helt anderledes end os. Gud som har skabt os. Det ligger dybt i alle troende, at Gud ikke bare er skabt af vore forestillinger. Vi har ikke opfundet Gud, men han har dannet os, og han giver sig selv til kende for os. Så er det naturligvis også sådan, at Gud ikke bare er begrænset til det, som vi forventer. Og derfor er mødet med Gud ikke hyggeligt, som vi siger om så meget andet. Gud er rystende, for Gud er stor. Når vi ryster terninger i et rafflebæger, kommer de efterfølgende ud på bordet i et helt nyt mønster. Sådan bliver vores liv forandret af mødet med en rystende Gud.

Gud kan gøre med os, hvad han vil. Det er en forfærdende erkendelse. Gud er stor. Midt i den erkendelse lyder så englens ord: Frygt ikke. Se jeg forkynder jer en glæde, som skal være for hele folket. Midt i den erkendelse hører vi en tolv årig Jesus sige, at Gud i himmelen er hans far. Midt i den rystende erkendelse af Guds storhed hører vi Kristus sige: Kom til mig alle I som er trætte og bærer tunge byrder og jeg vil give jer hvile.

Gud kan gøre med os, hvad han vil. Det vi hører er, at han vil favne os i sin kærlighed.